

19-20-21 Οκτωβρίου 2017

Centre Communautaire de Joli Bois

Σκηνοθεσία Τάσου Νυχά

"Η Αντριόνα"

του Θανάση Παπαγεωργίου
με τη Λίτα Καλογεροπούλου

"...και Ιουλιέτα"

του Άκη Δήμου
με την Αγγελική Καλλιάνου

NEWSVILLE
Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Η Ομάδα μας, από τη σύστασή της τον μακρινό Φεβρουάριο του 1984, ασχολήθηκε με συνέπεια με το ελληνικό έργο. Στο πλαίσιο αυτό παρουσίασε έργα από το αρχαίο κλασικό ρεπερτόριο, όπως οι «Εκκλησιάζουσες» του Αριστοφάνη, έως το θέατρο νέων συγγραφέων της εποχής μας, όπως τα «Αζύριστα πιγούνια» του Γιάννη Τσίρου και «Μια τεράστια έκρηξη» του Βασίλη Μαυρογεωργίου, περνώντας από το θέατρο της Κρητικής σχολής, όπως ο «Ερωτόκριτος» του Κορνάρου, το θέατρο της αρχής του νεοελληνικού κράτους, όπως η «Βαβυλωνία» του Δ. Βυζάντιου και φυσικά το θέατρο καθιερωμένων συγγραφέων του 20^{ου} αιώνα όπως οι «Φοιτητές» του Ξενόπουλου, «Το όνειρο του Δωδεκάμερου» του Θεοτοκά, αλλά και έργα νεώτερων όπως ο Ιάκωβος Καμπανέλλης, η Κωστούλα Μητροπούλου, ο Γιώργος Σκούρτης, ο Μανώλης Κορρές και πολλοί άλλοι. Καλύψαμε έτσι σχεδόν όλα τα είδη του θεάτρου, την κωμωδία, το δράμα, το κωμειδύλλιο, τη μουσική και μουσικοχορευτική κωμωδία, το παραμυθόδραμα, τη σάτιρα, την αλληγορία, το ρεαλιστικό και υπερρεαλιστικό θέατρο, καθώς και το θέατρο ντοκουμέντο.

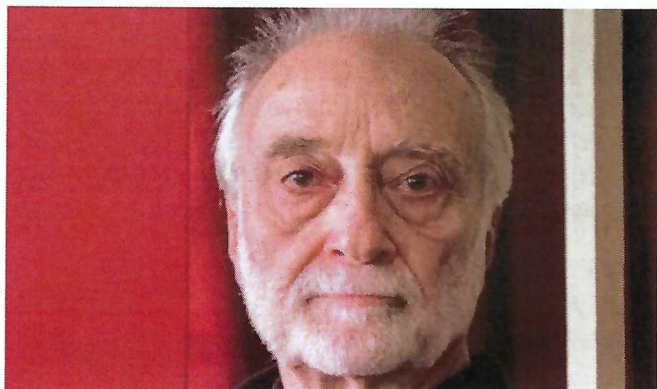
Ένα είδος με το οποίο δεν είχαμε την ευκαιρία να ασχοληθούμε ήταν ο «θεατρικός μονόλογος», ένας “μακρύς και συνεχής λόγος που γίνεται από ένα μόνο πρόσωπο χωρίς να διακόπτεται από άλλο” σύμφωνα με το λεξικό του Τριανταφυλλίδη. Λίγο η επιθυμία των μελών της πολυάριθμης ομάδας μας να συμμετέχουν στις θεατρικές μας παραστάσεις λίγο η δυσκολία, μας απομάκρυναν κάθε φορά από ένα τέτοιο εγχείρημα. Η θεατρική έκφραση μέσα από έναν μονόλογο είναι ένα δύσκολο είδος που το δυσκολεύει ακόμη περισσότερο η ‘ερασιτεχνική’ προσέγγιση που έτσι κι αλλιώς είναι αναγκασμένη να έχει η ομάδα μας, η οποία δεν περιλαμβάνει επαγγελματίες στις τάξεις της.

Μετά το ανέβασμα όμως του τελευταίου έργου μας «Μια κωμωδία» του Ι. Καμπανέλλη τον Φεβρουάριο του 2017, στο οποίο συμμετείχε όλη -κυριολεκτικά- η ομάδα σκεφτήκαμε ότι ίσως είναι μια ευκαιρία να δοκιμάσουμε-και να δοκιμαστούμε- ένα μονόλογο. Η περιήγηση στα έργα της μορφής αυτής έκανε την επιλογή πάρα πολύ δύσκολη. Τελικά καταλήξαμε σε κοινή παράσταση των έργων «Αντριάνα» του Θανάση Παπαγεωργίου και «...και Ιουλιέτα» του Άκη Δήμου και για τον λόγο ότι μέσα από τον μονόλογο μιας γυναίκας - ίσως και της ίδιας σε άλλο τόπο και άλλο χρόνο- ξεχωρίζει ανάγλυφα η ποίηση από το ρεαλισμό της καθημερινότητας.

Η Ομάδα

Γεννήθηκε στην Αθήνα, Καισαριανή, στις 16 Φεβρουαρίου 1938. Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Χρήστου Βαχλιώτη. Η πρώτη του εμφάνιση στο θέατρο ήταν με τον Θίασο του Κωστή Λειβαδέα το 1962 στην παράσταση 'Οιδίποδας Τύραννος' του Σοφοκλή στο ρόλο του Κρέοντα. Στη συνέχεια συνεργάστηκε ως ηθοποιός με πολλούς θιάσους πριν ιδρύσει το 1969 το Θίασο «ΒΗΜΑΤΑ» στην Κοκκινιά με τη Λήδα Πρωτοψάλτη και τον Τάκη Καλφόπουλο, που διαλύθηκε από τη δικτατορία. Το 1971 ιδρύει στον Ζωγράφου μαζί με την ηθοποιό Ελένη Καρπέτα τη «ΣΤΟΑ» την οποία από το 1974 διευθύνει μόνος του. Εκεί ανεβάζει περισσότερα έργα, κυρίως νεοελλήνων συγγραφέων (Χάκκας, Ποντίκας, Διαλεγμένος, Κουρετζή, Θωμόπουλος, Μανιώτης, Μέντης, Μπόστ, Φακίνος, Καμπανέλλης, Τσίρος κ.α.). Ταυτόχρονα σκηνοθετεί και σε κρατικά θέατρα όπως το Άρμα Θεσπιδος, Εθνικό Θέατρο, ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων, ΚΘΒΕ αλλά και στο ελεύθερο θέατρο. Έχει εργαστεί επίσης και στον κινηματογράφο (γύρισε μαζί με τον Άγγελο Παπαηλία την «Εσχάτη προδοσία»-1986) και την τηλεόραση («Μαντάμ Σουσου», «Μικροί μεγάλοι» κ.α.) ενώ έχει διδάξει σε διάφορες θεατρικές σχολές συμπεριλαμβανομένου και του Θεατρολογικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Έχει γράψει πέντε θεατρικά έργα - "89,90 FM Stereo", "Άντε γεια", "Ακούω ήχον κώδωνος" μια συρραφή κειμένων του Μποστ, διάφορα σκετς στην επιθεώρηση "Τελεία gr." και τον μονόλογο "Η Αντριάνα". Έγραφε επιφυλλίδες επί 20 χρόνια στα 'Νέα', που εκδόθηκαν και σε βιβλίο με τίτλο «Εγκωμιάζοντας εγκλήματα» καθώς και άλλες εφημερίδες και περιοδικά. Υπήρξε για πολλά χρόνια Αντιπρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου, Πρόεδρος του Τομέα Θεάτρου της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών, για περισσότερα από είκοσι χρόνια Μέλος της Επιτροπής Κρατικών βραβείων θεατρικού έργου και μέλος του Δ.Σ. του Θεατρικού Μουσείου. Έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία για τη θεατρική του δράση (βραβεία σκηνοθεσίας 'Κ.Κουν' και 'Φώτος Πολίτης' κ.α.)

Από τον Μάιο του 2015 είναι Πρόεδρος του Δ.Σ του Εθνικού Θεάτρου.

Θεατρικά έργα που ανέβηκαν στη ΣΤΟΑ και οι ρόλοι που έπαιξε ο Θανάσης Παπαγεωργίου

- 1974 Πέτρου Μάρκαρη «Το έπος του βασιλιά Υμπύ» - Υμπύ
- 1975 Γιώργου Διαλεγμένου «Χάσαμε τη θεία, στοπ» - Θανάσης
- 1977 Μ. Ευθυμιάδη «Ο Φώντας - Οι ψόφοι κοριοί - Το υπόστεγο» - Φώντας, Μήτσος, Φακίρης
- 1978 Μ. Ποντίκα «Θεατές» - Α' άντρας
- 1979 Μ. Ποντίκα «Εσωτερικά Ειδήσεις» - διάφοροι ρόλοι
- 1980 Σπ. Παπαδογεωργίου «Την άλλη Κυριακή» - Κοσμάς
- 1981 Γιάννη Χρυσούλη «Τα εγκαίνια»
- 1981 Αντρέα Θωμόπουλου «Ο Νάσος» - Νάσος
- 1982 Μ. Κονδύλη-Θ. Ασλανίδου «Φυτά εσωτερικού χώρου»
- 1982 Γ. Παπακυριάκη «Δατς ολ» - Ανακριτής Μπαστέας
- 1983 Κ. Βέργου «Ο γάμος της Αντιγόνης» - Νίκος
- 1984 Γ. Μανιώτη «Καβγάδες» - Παναγιώτης
- 1984 Δ. Κορδάτου «Διάρρηξη» - Μίμης
- 1986 Μπάμπη Τσικληρόπουλου «Ο Κύριος» - Υπηρέτης
- 1987 Μποστ «Φαύστα» - Γιάννης
- 1988 Μ. Ποντίκα «Η γυναίκα του Λωτ» - Παντελής
- 1989 Θ. Παπαγεωργίου «89,90 FM Stereo» - διάφοροι ρόλοι
- 1990 Μ. Ποντίκα «Κοίτα τους» - διάφοροι ρόλοι
- 1991 Θ. Παπαγεωργίου «Άντε γεία» - Μιχάλης
- 1992 Φ. Γκ. Λόρκα «Ματωμένος γάμος» - Ξυλοκόπος
- 1992 Ιάκ. Καμπανέλλη «Τρεις σε μοναξιά: Ο Πανηγυρικός - Αυτός και το παντελόνι του - Ο επικήδειος»
- 1993 Μποστ «Μήδεια» - Τροφός
- 1994 Ρομπέρτο Ατάυντε «Δεσποινίς Μαργαρίτα»
- 1994 Λάιλ Κέσσελ «Τα ορφανά» - Χάρολντ
- 1995 Μποστ «Ρωμαίος και Ιουλιέτα» - Ρωμαίος
- 1996 Παναγιώτη Μέντη «Άννα, είπα!»
- 1997 Εντουαρντ Μποντ «Η φυλακή του Όλλυ» - Μάικ
- 1998 Βασίλη Ραίση «Το πρόβλημα του Κώστα»
- 1998 Παναγιώτη Μέντη «La Cumparsita» - Βασίλης
- 1999 Μίκη Θεοδωράκη «Το τραγούδι του νεκρού αδερφού» - Ευριπίδη «Εκάβη» - Οδυσσέας
- 2000 Μιχάλη Φακίνου «Περιμένοντας τον Μπέκετ» - Θανάσης
- Παναγιώτη Μέντη «Εθνική Πινακοθήκη» - τρεις ρόλοι
- 2001 Μποστ-Θαν. Παπαγεωργίου «Ακούω ήχον κώδωνος» - Γιάννης
- 2002 Μποστ «Το επάγγελμα της μητρός μου» - μονόλογος για την Πολιτιστική Ολυμπιάδα
- 2002 Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα «Το σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα»
- 2003 Ευριπίδη «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» - Β' Εξάγγελος
- 2004 Μάριου Ποντίκα «Ο δολοφόνος του Λάιου και τα κοράκια» - Άντρας (σκηνοθεσία Γιάννης Αναστασάκης)
- Μαρίας Κυριάκη «Μαργεντίν» - Πατέρας
- 2005 Λουίτζι Πιραντέλλο «Η ηδονή της τιμότητας» - Μπαλντοβίνο
- 2006 Γιάννη Τσίρου «Αξύριστα πηγούνια» (Θέατρο Πόρτα)
- 2007 Αύγουστου Στρίντμπεργκ «Ο πατέρας» - Ίλαρχος
- 2008 Κρίστοφερ Χάμπτον «Στάχτες» - Χένρικ
- 2009 Αντώνη Νικολή «Λισαβόνα» - Αντώνης, και Θαν. Παπαγεωργίου-Π. Μέντη-Ex animo «Τελεία gr.» - διάφοροι ρόλοι
- 2010 Παναγιώτη Μέντη «Άννα, είπα!» - Πατέρας
- 2011 Μποστ «Φαύστα» Γιάννης
- 2012 Κώστα Μποσταντζόγλου «Ο ελέφας» Μήτσος
- 2013 Καμπανέλλη-Παπαγεωργίου-Θ. Ασλανίδου, Μ. Κονδύλη «Με όλο μου το είναι» μονόλογος του «Επικήδειου»
- 2013-2014 ΑΡΚΑΣ «Επείγοντα περιστατικά»
- 2014 Μποστ «Μήδεια» Τροφός
- 2016 Δ. Κεχαΐδη-Ε.Χαβιαρά- «Με δύναμη απο την Κηφισιά»
- 2017 Αντριάνα

Είπαν για το έργο 'Η Αντριάνα' «Η ANTPIANA» (Μια ξεχωριστή θεατρική παράσταση)

Δεν μπορώ να μην αναφερθώ στη χθεσινή (15/1/2017) παράσταση στο θέατρο Στοά, την παράσταση με τίτλο: «Η Αντριάνα», το μονόπρακτο του Θανάση Παπαγεωργίου, με πρωταγωνίστρια την Εύα Καμινάρη.

Αυτά είναι τα στοιχεία μιας θεατρικής παράστασης που, όπως καταλαβαίνετε, για να κάνω αναφορά στις σελίδες μου, σημαίνει πως προτείνω την παράσταση αυτή σε όλους όσοι ενδιαφέρονται για «βαθύ θέατρο» και για νέο θεατρικό ρεπερτόριο. Δεν ξέρω αν αντιλαμβάνεστε το μέγεθος μιας τέτοιας διάστασης. Είναι δηλαδή, τηρουμένων των αναλογιών, ως να εμφανίζονται νέα τραγούδια με βαθύ περιεχόμενο και πνευματικό επίπεδο. Στην «άνυδρη» εποχή μας, ένα καλό έργο είναι γεγονός που θα πρέπει να υπογραμμίζεται ιδιαιτέρως.

Το κείμενο του δασκάλου Παπαγεωργίου πραγματεύεται μια γυναίκα που σιδερώνει ρούχα για να επιβιώσει. Με το τηλέφωνο στο χέρι περνάει η ιστορία της ζωής της. Μέσα από τις συνομιλίες της αποκαλύπτονται σημεία της ζωής της και της οικογενειακής της κατάστασης. Είναι ένας άνθρωπος σαν εμάς. Μια γυναίκα που τη συναντάμε πολύ συχνά στην καθημερινότητα. Σε όλες τις βαθμίδες, σε όλες τις οικονομικές τάξεις και σε όλα τα πνευματικά επίπεδα της κοινωνίας, φαντάζομαι όχι μόνο της ελληνικής. Το συγκεκριμένο έργο «Η Αντριάνα», γράφτηκε το 2012.

Ένα έργο ηθογραφίας, από εκείνα που προκαλούν το πικρό γέλιο με τη συγκίνηση σε πρώτο πλάνο. Το μονόπρακτο με την Εύα Καμινάρη να δίνει ρεσιτάλ ηθοποιίας και να μας εμπλέκει στην... τηλεφωνική δραματουργία νιώθοντας τα συναισθήματα και τις δονήσεις από τον μονόλογο, καθώς και τον ρεαλιστικό χειρισμό του σώματος και της κινησιολογίας...

Συγχωρείστε μου τον αμήχανο λόγο μου μπροστά στο λεξικό της θεατρικής κριτικής. Ομολογώ πως δεν τον κατέχω κι έτσι μάλλον εκτίθεμαι μπροστά στην ανάγκη μου να εκφράσω με λέξεις οι οποίες δεν συνάδουν με κριτική θεάτρου, όπως την αποτυπώνουν οι ειδικοί.

Παρ' όλα αυτά τα εις βάρος μου, ήθελα να εκφράσω τη συγκίνησή μου για τη συγκεκριμένη παράσταση. Η Εύα Καμινάρη είναι φίλη μου και τραγουδάει υπέροχα. Δεν υπάρχει τραγούδι στην «Αντριάνα». Μόνο η υποκριτική της δεινότητα βρίσκεται επί σκηνής και αυτή είναι που παρασέρνει τον θεατή της όσο διαρκεί ο ρόλος μιας γυναίκας ταλαιπωρημένης από τον οικογενειακό ιστό, ο οποίος πολλές φορές στενεύει τις ατομικές ελευθερίες τόσο, ώστε να πνίγει κάθε διάθεση για ζωή...

Ε, αντιλαμβάνεστε πως συνιστώ ανεπιφύλαχτα να μη χάσετε αυτή την παράσταση.

«Η Αντριάνα»

Η Αντριάνα, μια καθημερινή γυναίκα στην Ελλάδα του σήμερα, της έντονης οικονομικής κρίσης, προσπαθεί να επιβιώσει σιδερώνοντας 10 ώρες την ημέρα. Μέσα από δεκαεπτά διαδοχικά τηλεφωνήματα που περνούν από μπροστά μας σαν φωτογραφικά ενσταντάνέ, ξεδιπλώνεται η ζωή της, με τα πιστεύω της, τις πεποιθήσεις της αλλά και τις πληγές της. Αφορμή μια τωρινή απιστία της μικρότερης, και πάντα χαϊδεμένης αδελφής της που εκμεταλλεύεται συνέχεια και από μικρή την αγάπη και την αδυναμία των άλλων.

Η Αντριάνα αναλαμβάνει και πάλι τον ρόλο της μεγαλύτερης και ωριμότερης αδελφής, και προσπαθεί να λύσει ακόμη μια οικογενειακή κρίση, σιδερώνοντας και επικοινωνώντας τηλεφωνικά με τα κεντρικά πρόσωπα του 'δράματος', τον γαμπρό της Γιώργο, την αδελφή της Θεανώ, και την κοινή επιστήθια φίλη τους Κορίνα. Τα τηλεφωνήματα τη φέρνουν σιγά σιγά και σταδιακά υπό το βάρος των αποκαλύψεων αντιμέτωπη με τη χαμένη της ζωή. Πληγωμένη και πονεμένη, αλλά ταυτόχρονα θυμωμένη, αποκαλύπτει το γεμάτο σκιάς κόσμο που της επιβλήθηκε από τα «πρέπει» που μας επιβάλλονται ή επιβάλλουμε εμείς οι ίδιοι από την καταπίεση του περίγυρου στους εαυτούς μας. Ένα κόσμο στον οποίο κυριαρχούσε η προσπάθειά της να μην πικράνει τους άλλους και κυρίως να κρύψει την πληγή που της είχε δημιουργήσει η ίδια της η αδελφή, οδηγώντας την σε μια άχαρη και κλειστή ζωή, πίσω από τη σιδερώστρα της, και στην επικοινωνία με τον έξω κόσμο μόνο με το τηλέφωνο-την επικοινωνία από μακριά.

Ο ίδιος ο συγγραφέας οριοθετεί με τον παρακάτω τρόπο την Αντριάνα, εξηγώντας πώς παρακινήθηκε για το γράψιμό της:

«Η "Αντριάνα" γεννήθηκε παρατηρώντας τη χαμένη ζωή τόσων και τόσων γυναικών που χαραμίστηκαν υποδουλωμένες κάτω από την «ανωτερότητα» είτε της άλλης τους αδελφής, είτε από την «ιδιαιτέρη αγάπη» που τους προσφέρθηκε – εντελώς ιδιοτελώς – από τη μαμά τους. Η ελληνική οικογένεια βρίθει τέτοιων περιπτώσεων και η ελληνική κοινωνία έχει χτιστεί πάνω σε τέτοιους οικογενειακούς καταναγκασμούς ατόμων που αδυνατούν να δουν καθαρά και να αντισταθούν «πριν να είναι αργά». Η τωρινή τους κατάσταση, όπως αυτή της Αντριάνας, είναι πλέον μη αναστρέψιμη και η γνώση αυτή κάνει αυτά τα άτομα ακόμα πιο παθητικά και αδρανή, πιστεύοντας ότι γι' αυτά, μόνο αυτή η ζωή τους άξιζε. Ο κύκλος της ενεργού ζωής τους κράτησε πολύ λίγο, όσο τους επέτρεψε ο περίγυρος να νιώθουν άτομα με υπόσταση, με δικαιώματα και με μια αξία».

Η Ομάδα

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ο θεατρικός μονόλογος γεννήθηκε με τον «πρώτο υποκριτή» στα χρόνια του Θέσπη, του «θεατροπατέρα» από την Ικαρία. Διατηρήθηκε στη συνέχεια και όταν αυξήθηκε ο αριθμός των ηθοποιών και προέκυψε ο διάλογος που έγινε σταδιακά το βασικό στοιχείο της παράστασης. Οι τραγικοί μονόλογοι είχαν συχνά θέση προλόγου ή επιλόγου, ιδιαίτερα μάλιστα στην περίπτωση των «από μηχανής θεών του Ευριπίδη». Στην κωμωδία είχε συνήθως χαρακτήρα εκμυστηρευτικής επικοινωνίας του πρωταγωνιστή με το κοινό.

Ο μονόλογος μπορεί να είναι είτε ενσωματωμένος στην πλοκή ενός έργου είτε αυτόνομος. Συχνά αφορά προσωπικές σκέψεις ή την συναισθηματική κατάσταση του προσώπου, άλλοτε όμως περιλαμβάνει τη διήγηση γεγονότων ή ακόμη μπορεί να απευθύνεται σε άλλους χαρακτήρες και στο κοινό, με παραιτήσεις, συμβουλές, αφορισμούς, κλπ.

Όταν είναι ενταγμένος στην πλοκή του έργου απαντάται είτε α) ως μακρύς λόγος ενός ηθοποιού είτε β) ως προσωπική του παρέμβαση η οποία απευθύνεται μόνο στους θεατές, χωρίς δηλαδή να 'ακούγεται' από τους άλλους ηθοποιούς ή να απευθύνεται προς αυτούς, ακόμη και αν αυτοί βρίσκονται επί σκηνής και συμμετέχουν στο ξετύλιγμα της πλοκής του έργου. Στην πρώτη περίπτωση έχουμε τους κλασικούς μονόλογους που απαντώνται σε έργα του κλασικού ρεπερτορίου, για παράδειγμα στο αρχαίο ελληνικό θέατρο ή στο θέατρο του Σαίξπηρ. Ο μονόλογος της Αντιγόνης στο ομώνυμο έργο του Σοφοκλή όπου εξηγεί την υπεροχή των θείων νόμων έναντι των νόμων των ανθρώπων ή ο μονόλογος της Ιουλιέτας που ανησυχεί πριν πάρει το φάρμακο που της έδωσε ο πάτερ Λαυρέντιος στον «Ρωμαίο και Ιουλιέτα» του Σαίξπηρ είναι τέτοιοι μονόλογοι. Στην δεύτερη περίπτωση ο όρος που χρησιμοποιείται στα ελληνικά είναι «κατ' ιδίαν», ενώ στα αγγλικά είναι «soliloquy (από το λατινικό solo "μόνος" + loquor "ομιλώ") όταν πρόκειται για σχετικά μεγάλη χρονικά παρέμβαση ή «aside» όταν πρόκειται για σύντομη παρενθετική παρέμβαση ενός ηθοποιού, που εξηγεί ή πληροφορεί για κάτι τους θεατές 'παγώνοντας' κατά κάποιο τρόπο τη δράση στη σκηνή. Αυτοί οι μονόλογοι και τα κατ' ιδίαν που συναντούμε στα πολυπρόσωπα έργα δεν μπορούν να σταθούν ως αυτοτελή και αυτόνομα θεατρικά έργα.

Αντίθετα όταν ο μονόλογος είναι αυτόνομος, δηλαδή αποτελεί στην ουσία το θεατρικό έργο, μπορεί να δημιουργεί συνθήκες σκηνικής ρευστότητας που επιτρέπει αφήγηση δράσης σε άλλους χώρους και χρόνους, βιογραφικές παρουσιάσεις ή συναισθηματικά φορτισμένες παραστάσεις, που συνήθως δεν είναι δυνατές σε ένα πολυπρόσωπο θεατρικό έργο, το οποίο συγκρατείται από την πλοκή και τη δράση του καθώς και από τη διαφορετικότητα των χαρακτήρων.

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια άνθηση του μονολόγου σε πολλές θεατρικές πόλεις του κόσμου και

βέβαια και στην Αθήνα. Αυτή η άνθηση σχετίζεται ίσως σε κάποιο βαθμό με τη μείωση των κρατικών επιχορηγήσεων στις καλές τέχνες αλλά και τη γενικότερη οικονομική κρίση που δεν επιτρέπει εύκολα μεγάλες παραγωγές. Υπάρχει επίσης και μια στροφή στη θεατροποιημένη λογοτεχνία και λογοτεχνικά κείμενα μετατρέπονται σε θεατρικούς μονόλογους. Τέλος, όλο και περισσότεροι νέοι είναι έτοιμοι να διοχετεύσουν την ενέργειά τους στο σανίδι, κυρίως γιατί θέλουν να εκφραστούν με κάποιο τρόπο, οπότε ο μονόλογος, όπως άλλωστε και τα ολιγοπρόσωπα έργα, τούς δίνει μια ευκαιρία. Σ' αυτό έχει βοηθήσει και ένας άλλος τύπος μονολόγου που έχει επίσης αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια, και προέρχεται από τις Ηνωμένες Πολιτείες, η λεγόμενη «stand-up comedy», μία παράσταση από ένα μόνο παρουσιαστή, που απευθύνεται προς το ακροατήριο, όχι πάντα σε θεατρική αίθουσα αλλά και σε μπαρ, σε καμπαρέ κλπ., με χιουμοριστικές-κωμικές ιστορίες, ανέκδοτα, αστεία σε μορφή βέβαια μονολόγου.

Στο ελληνικό χώρο σημαντικοί συγγραφείς έχουν ασχοληθεί με τον μονόλογο, όπως ο Ιάκωβος Καμπανέλλης, ο Γιώργος Μανιώτης, ο Δημήτρης Δημητριάδης, η Μαρία Λαϊνά, η Μαρία Ευσταθιάδη, και άλλοι, με εξαιρετικά έργα. Πρόσφατα, είχαμε την τύχη να δούμε με πρωτοβουλία του Ελληνικού Θεάτρου Βελγίου τον Γεράσιμο Σκιαδαρέση στο «Εκτός ύλης ή Ο μονόλογος ενός καθ' ομολογία παράλογου» του νέου συγγραφέα Κώστα Λεϊμονή.

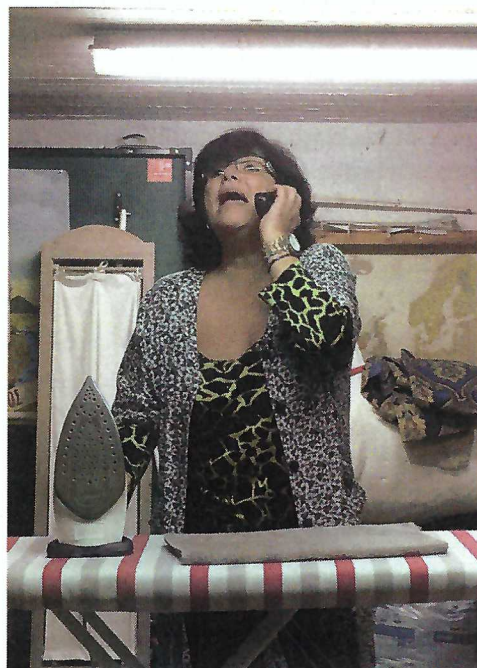
Τα τελευταία χρόνια αναπτύχθηκε πολύ και η δραματοποιημένη βιογραφία σε μορφή μονολόγου. Χαρακτηριστικά αναφέρονται τα έργα που έγιναν μεγάλες θεατρικές επιτυχίες: «Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου» με τη Νένα Μεντή με βάση το βιβλίο της Ρέας Μανέλη «Η γιαγιά μου η Ευτυχία», σε κείμενο - σκηνοθεσία: του Πέτρου Ζούλια, η «Αγγέλα Παπάζογλου» με την Άννα Βαγενά με βάση τις μνήμες της Μικρασιάτισσας Αγγέλας Παπάζογλου, γυναίκας του ρεμπέτη Βαγγέλη Παπάζογλου, όπως τις διηγήθηκε στο γιο της, Γιώργη Παπάζογλου, το «Μαράν Αθά» βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Θωμά Ψύρρα σχετικά με την επώδυνη εξομολόγηση 95χρονου μοναχού, σε διασκευή/σκηνοθεσία του Δήμου Αβδελιώτη με τη Γιασεμή Κηλαηδόνη, «Με αγάπη... Μάγια Μελάγια» σε σκηνοθεσία Δημήτρη Χαλιώτη από το βιβλίο του Γιώργου Βασιλειάδη με τη Μίνα Χειμών, «Η Γυναίκα της Πάτρας», μια καταγραφή από τον Γιώργο Χρονά, των συνεντεύξεων που έκανε σε μια διάσημη πόρνη της Πάτρας, την Πανωραία, με την Έλλη Κοκκίδου και σε σκηνοθεσία της Λένας Κιτσοπούλου, «Κατερίνα» με τη Λένα Παπαληγούρα από «Το βιβλίο της Κατερίνας» του Αύγουστου Κορτώ που διασκεύασε και σκηνοθέτησε ο Γιώργος Νανούρης.

Η Ομάδα (πηγή το διαδίκτυο).

«Η Αντριάνα»
του
Θανάση Παπαγεωργίου

Με τη **Λίτα Καλογεροπούλου**

Μουσική επιμέλεια: **Τάσος Νυχάς**
Κοστούμια: **Λίτα Καλογεροπούλου**

Από τις πρόβες: **Λίτα Καλογεροπούλου**

Σκηνοθεσία και φωτισμοί: **Τάσος Νυχάς**
Μακιγιάζ: **Τρις Ιωακειμίδου-Πατακιά**
Αφίσα: **Μάνος Νυχάς**

«...και Ιουλιέτα»
του
Άκη Δήμου

Με την **Αγγελική Καλλιάνου**

Μουσική σύνθεση: **Νίκος Νυχάς**
Κοστούμια: **Christian Guilmin**

Από τις πρόβες: **Αγγελική Καλλιάνου**

Γεννήθηκε στην Αμαλιάδα στις 7 Οκτωβρίου 1964 και ζει στη Θεσσαλονίκη. Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, όπου και ολοκλήρωσε και μεταπτυχιακό (Διδακτορικό) με αντικείμενο το Ποινικό Δίκαιο και την Εγκληματολογία. Εργάστηκε ως δικηγόρος και υπήρξε σύμβουλος σε πρόγραμμα κακοποιημένων γυναικών του Κέντρου Ερευνών, αλλά τελικά τον κέρδισε ολοκληρωτικά το Θέατρο. Όχι μόνο γράφει θέατρο αλλά και επιπλέον διδάσκει θέατρο, δραματολογία και θεατρική γραφή στη Δραματική Σχολή του Θεάτρου Βουτσινά στη Θεσσαλονίκη.

Πρωτοπαρουσιάστηκε το 1995 στη Θεσσαλονίκη με τον μονόλογο "...και Ιουλιέτα" (Πειραματική Σκηνή της Τέχνης, Θέατρο "Αμαλία").

Ακολούθησαν τα έργα *"Η Σαμάνθα και ο Μαζ στο βυθό της ασφάλτου"* (1996), *"Απόψε η μουσική"* (1997), *"Τα λουλούδια στην κυρία"* (1998), *"Σβήσε μου το γέλιο"* (1998), *"Η ψίχα του νερού"* (1999), *"Το δάκρυ των χεριών"* (1999–2000), *"Ανδρομάχη ή τοπίο γυναίκας στο ύψος της νύχτας"* (1999), *"Αιώνες μακριά απ' την Αλάσκα"* (2001), *"Μου θυμίζεις φιλιά"* (2002), *"Ονείρου Οδύσσεια"* (2004), *"Ένα φως για κάθε σκοτάδι"* (2004), *"Ντέστιν"* (2004), *"Η Μαργαρίτα Γκωτιέ ταξιδεύει απόψε"* (θεατρική μεταγραφή του μυθιστορήματος του Α. Δουμά *"Η κυρία με τις καμέλιες"*, 2005), *"Το αίμα που μαράθηκε"* (θεατρική μεταγραφή του μυθιστορήματος του Κ. Χρηστομάνου *"Η κερένια κούκλα"*, 2007), *"Η νύχτα των μυστικών"* (2007), *"Απόψε τρώμε στις Ιοκάστης"* (2008), *"Αν ακούει το φεγγάρι"* (2009), *"Η κυρία Κούλα"* (θεατρική μεταγραφή της ομώνυμης νουβέλας του Μ. Κουμανταρέα, 2010), *"Λωζάντρα"* (θεατρική διασκευή του ομώνυμου έργου της Μαρίας Ιορδανίδου, 2010), *"Αν αργήσω κοιμήσου"* (2011), *"Όθων και Ποθούλα"* (2012), *"Μυστικοί αρραβώνες"* (θεατρική μεταγραφή του ομώνυμου μυθιστορήματος του Γ. Ξενόπουλου, 2014).

Το σύνολο των έργων του κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Αιγόκερως», ενώ έργα του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά και πορτογαλικά και έχουν παρουσιαστεί στο αγγλικό και ισπανικό κοινό.

Έγραψαν για το έργο '...και Ιουλιέτα'

Το πρώτο θεατρικό του έργο [του Α. Δήμου], ο μονόλογος «...και Ιουλιέτα», περιέχει αρκετά από τα στοιχεία που θα αποτελέσουν τους βασικούς άξονες της μετέπειτα παραγωγής του. Η πρωταγωνίστρια, μια νεαρή γυναίκα που βιώνει τα πάθη ενός αδικαιώτου αλλά και γενναίου έρωτα -για τις ηρωίδες του Δήμου η γενναιότητα είναι συχνά η αρετή εκείνη που τους επιτρέπει να βιώσουν το ερωτικό πάθος- φέροντας στις αποσκευές της το βάρος του θεατρικού της μύθου, βρίσκεται ξεχασμένη στη σκηνή του θεάτρου, όπου δοκιμάζει να αφηγηθεί για μία ακόμη φορά την ιστορία της. Ο χώρος και ο χρόνος ορίζονται ως «εσωτερικό παλιάς κατοικίας - νύχτα καλοκαιριού», ωστόσο ο προσδιορισμός αυτός λειτουργεί περισσότερο στο επίπεδο της αφήγησης και λιγότερο σε αυτό της σκηνικής παρουσίας. Ο χώρος του σπιτιού της και ο τρόπος που κινείται μέσα σ' αυτό, μένοντας ουσιαστικά ακίνητη «σ' αυτά τα λίγα τετραγωνικά που μπορώ ακόμα να ορίζω», αφορά το εσωτερικό τοπίο της μνήμης της, τις γεωγραφικές συντεταγμένες των χώρων με τους οποίους συνδέθηκαν τα επεισόδια της ιστορίας της: το σπίτι, τα έπιπλα, οι πόρτες, οι σκάλες, το κελάρι, και ο χώρος έξω από αυτό, η καρδιά, η λίμνη. Άλλωστε η «πραγματική» της ιστορία και ο «πραγματικός» της χώρος είναι η σκηνή του θεάτρου.

Η γυναίκα απευθύνει το μονόλογό της σε κάποιον αόρατο επισκέπτη, ο οποίος κατά τη διάρκεια της αφήγησης αρχίζει να γίνεται πιο οικείος. Θα αρχίσει να τον εμπιστεύεται, στο τέλος όμως, όταν ολοκληρώσει την ιστορία της, θα τον διώξει: η διαδικασία αυτή, κάθε φορά που επαναλαμβάνεται, την «αδειάζει», της «κλέβει» το πρόσωπο. Για την αφήγησή της επιλέγει διαφορετικούς χρόνους. Ο ενεστώτας αναφέρεται στο «παρόν», στην ξενάγηση που κάνει στον άγνωστο επισκέπτη, δείχνοντας του το ερημωμένο άνδρo τοπίο όπου κατοικεί. Με τον λόγο της ζωντανεύει όλες τις περιπλανήσεις στα πράγματα και τα τοπία που την περιβάλλουν, στις κρυψώνες και τις παγίδες που της στήνουν τα έπιπλα, στο παιχνίδι με το φως και τις σκιές, στα ταξίδια στους τόπους του ονείρου, σε «μια απρόσιτη» γεωγραφία ανυπότακτη στα βήματά μου». Ο παρατατικός αναφέρεται στα επεισόδια του μύθου, τη μνήμη των οποίων καλείται να υπερασπιστεί. Ο έρωτας, τα πρώτα σκιρτήματα, η παλιά αίσθηση της δύναμης που χαρίζει η επιθυμία μαζί με τα τεκμήρια που επιδεικνύει, η μοναδική περιουσία της, τα λόγια του Ρωμαίου, μια «σκοτεινή καλλιγραφία» αποτυπωμένη σε μια δέσμη χειρογράφων. Για την έκβαση της ιστορίας δεν επιθυμεί να μιλάει· κι όταν επανέρχεται στον παρατατικό, είναι για να διηγηθεί μια εικόνα από την ανέμελη ζωή μιας ανώνυμης γυναίκας που είχε φθονήσει. Στο τέλος της αφήγησης σειρά έχει ο μέλλοντας, πάλι στην επικράτεια του ονείρου, όταν δεν θα την «γδέρνει πλέον η απουσία», όταν θα ξαναβρεί, εκεί την πλήρωση της επιθυμίας. «Θα ζεις και σύ μαζί μου, εδώ όπως άλλοτε τόσες φορές ονειρευτήκαμε».

Κλείνοντας την παράστασή της, έχοντας χάσει ένα κομμάτι από το πρόσωπό της, η ηρωίδα απευθύνει το αίτημα «να ποτίζουν τα αγάλματα», για να παραμείνει ζωντανός ο μύθος, αλλά και αυτή η ίδια στο διηνεκές.

Λίνα Ρόξη ('Απαντα τα Θεατρικά', του Άκη Δήμου, Τόμος Α, Εκδόσεις Αιγόκερως, 2006).

«...και Ιουλιέτα», μια κριτική

Η ηρωίδα του «...και Ιουλιέτα» έρχεται από μακριά και κουβαλά, όπως λέει η ίδια, «μια μνήμη αίματος». Το όνομά της τη χαρακτηρίζει και από μόνο του αρκεί για να την τοποθετήσουμε σ' ένα πεδίο οριακών συναισθημάτων: Ιουλιέτα ίσον Έρωτας, Αθωότητα και Άρνηση ζωής, θάνατος αν αυτός ο έρωτας δεν μπορεί να υπάρξει. Είναι αυτό το όνομα που μας επιβάλλει την αναγνώριση και ανασύρει από τη μνήμη ένα σύνολο εικόνων και καταστάσεων, μια απειρία προβολών για τον έρωτα, το θάνατο, τον πόνο, την ευτυχία, την ενοχή, τη γνώση, τη μνήμη. Αυτές οι προβολές ενυπάρχουν δυνητικά στο λόγο ή στο σχήμα δράσης του σαιξπηρικού έργου και δεν είναι καθόλου περισσότερες ή έξω απ' ότι εκεί υπονοείται.

Τι λοιπόν έκανε ο Δήμου; Έγραψε ένα μονόλογο ακολουθώντας τη μετά τον Μπρεχτ θεατρική φόρμα, που σπάζει το διάλογο και την ιστοριοποίηση της θεατρικής γραφής. Έναν μονόλογο που αφηγείται ή ίδια η Ιουλιέτα και που τον απευθύνει σε κάποιο αθέατο επί σκηνής -ίσως και μην υπάρχοντα- επισκέπτη της.

[...] Όμως παρόλες τις έντονες αναφορές στο έργο του Σαίξπηρ (όνομα, χρήση του μύθου, ακόμα κι αποσπάσματα), ο λόγος και η σκηνική συμπεριφορά της ηρωίδας του Άκη Δήμου ηχεί συμπεριφορές αρχέτυπες ως προς τον πόνο από το χαμό του έρωτα, του ερωτικού συντρόφου και τη λειτουργία της μνήμης που είναι το κυρίαρχο θέμα του έργου και παραπέμπει και σε άλλες μορφές που έχουν αποκτήσει υπόσταση και μέσα από άλλα έργα.

Θα πείτε ότι όταν κάποιος γράφει «για τον σεισμό» που προκαλεί η απώλεια ενός έρωτα -δανείζομαι τα λόγια του συγγραφέα για το έργο του-, δεν μπορεί παρά να έλκει συγγένειες διακριτικές με τον έναν ή τον άλλο τρόπο από τα έργα που προϋπήρξαν. Στην περίπτωση της Ιουλιέτας του Άκη Δήμου, τολμώ να πω ότι η εκλεκτική γραμμή συγγένειας πηγαίνει πολύ πιο πίσω από την Ιουλιέτα του Σαίξπηρ: συναντά τη Μήδεια, μια Μήδεια όμως αποκαθαρμένη από τον φόνο των παιδιών της με τον οποίο τη στιγματίσε ο Ευριπίδης. Μια Μήδεια που αποστασιοποιεί τον κίνδυνο και τον φόβο και που ντύνει με το ερωτικό της πάθος, την αγωνία και το πένθος της, μια από τις πιο αθώες και τρυφερές ηρωίδες του παγκόσμιου θεάτρου. Η προβολή της Μήδειας, λοιπόν, πάνω στην προβολή της Ιουλιέτας, μας δίνει την αισθαντική, ευαίσθητη και σκληρή συνάμα ηρωίδα του Άκη Δήμου.

Σίσυ Παπαθανασίου-αποσπάσματα από την εισήγησή της στο πλαίσιο των εκδηλώσεων της Πανελλήνιας Πολιτιστικής Κίνησης για το Νεοελληνικό Θεατρικό Έργο, Αθήνα, Μάιος 1999, όπως δημοσιεύεται στην έκδοση των Απάντων του Άκη Δήμου, από τον εκδοτικό οίκο 'Αιγόκερως' το 2006.

«...και Ιουλιέτα»

Το πρώτο έργο του Άκη Δήμου, και ιδιαίτερα ποιητικό, η εξομολόγηση-ψυχική κατάθεση μιας γυναίκας μοναχικής και μόνης σε έναν άγνωστο και αόρατο επισκέπτη που έρχεται ξαφνικά απρόσκλητος. Μιας γυναίκας σαν κάθε άλλη γυναίκα του κόσμου. Ίσως όχι - αλλά και πάλι ίσως ναι. Γιατί ενώ ή ίδια μιλάει για τις γυναίκες της καθημερινότητας, τις γυναίκες του κόσμου, απαξιωτικά στο βάθος δείχνει να τις ζηλεύει: *‘Αυτά ταιριάζουν σε γυναίκες μαθημένες να ζουν μέσα στον κόσμο. Με σύζυγο, παιδιά και συγγενείς...με φίλους, θαυμαστές κι εραστές ακόμα, γιατί όχι; Στις γυναίκες που αξιώθηκαν το μεγαλείο της μετριότητας, τα εύσημα της τάξης και της νοικοκυροσύνης, που είπαν παλάτι το φτηνό κατάλυμα της παχύσαρκης ζωής τους και είναι οι κουτές φιλοφρονήσεις του περίγυρου το αλάτι που νοστιμίζει την περιττή τους ύπαρξη...’*

Η ίδια νιώθει έντονα την ‘περιπέτεια του αισθήματος’ που κατά τον Άκη Δήμου είναι το νήμα που συνδέει τα έργα του. Ζει το μύθο της, το μύθο της Σαιξπηρικής Ιουλιέτας: ένα γενναίο, ολοκληρωμένο ίσως, αλλά αδικαίωτο έρωτα, σε ένα μικρό περιορισμένο χώρο, το δικό της χώρο, στον οποίο κινείται με άνεση φτιάχνοντας όμως με τη φαντασία της ένα μεγαλύτερο περίγυρο με κήπους, λιβάδια και δάση. Προσπαθεί να εξηγήσει στον αόρατο επισκέπτη, τη δύναμη του αισθήματος, τη δύναμη και την ομορφιά του έρωτα αλλά και τη μυστήρια, ανεξήγητη φύση του. *‘Σε ποιο σημείο βρίσκεται η δύναμη του άλλου, εκείνη η δύναμη που μας ωθεί ολόγυμνους στο ναρκοπέδιο μιας άγνωστης ως χθες αγκαλιάς;’* Την ίδια στιγμή αναγνωρίζει ότι ο έρωτας πληγώνει θανάσιμα και ίσως γι' αυτό *‘μόνο οι γενναίοι αγαπούν, ενώ οι άλλοι απλώς ξεγελούν τα όνειρα.’*

Στη συνέχεια, με βάση τον καμβά αυτόν του έρωτα η γυναίκα ξετυλίγει τη ζωή της μέσα από τις αναμνήσεις της, ενώ η ίδια παραμένει αιώνια και αναλλοίωτη. Περιμένει απλά τον θάνατο χωρίς βιασύνη, υπακούοντας και αποδεχόμενη τη νομοτέλεια της ανθρώπινης ύπαρξης ίδια με τη γνωστή νομοτέλεια της φύσης: *‘Ό,τι φυτρώνει μέσα μας, φυτρώνει για να μαραθεί...σαν τα κρινάκια του αγρού, σαν ανεμώνη.’*

Στο τέλος της εξομολόγησης της, νιώθει τώρα τον ξένο επισκέπτη πιο οικείο, κοντινό της. Όμως είναι αργά, του ζητάει να φύγει και να μην ξανάρθει, ίσως μετά το θάνατο να συναντηθούν ξανά, σαν να ήταν ο Ρωμαίος της...

Η Ομάδα

33 Χρόνια Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι

Τον Φεβρουάριο του 1984 ξεκίνησε η περιπέτεια του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στις Βρυξέλλες (Atelier Théâtral Grec, Bruxelles) που συνεχίζεται έως σήμερα. Τότε Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνο από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη. Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής (προσπαθούμε να ισοσκελίζουμε τα έσοδα με τα έξοδα, χωρίς πάντα να το καταφέρνουμε) ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνο όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς.

Το πρώτο έργο ανέβηκε τον Ιούνιο του 1985, αφού χρειάστηκε κάποιος χρόνος για τις απαραίτητες διαδικασίες για τη σταθεροποίηση της Ομάδας και την επιλογή του κατάλληλου έργου. Το έργο αυτό ήταν ένα άπαιχτο έως τότε έργο του Γιώργου Σκούρτη, «*Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης*» και ο συγγραφέας τίμησε με την παρουσία του την πρώτη αυτή ιστορική παράσταση. Από τότε η Ομάδα ανέβασε με τον αυθορμητισμό και τη δυναμική του ερασιτέχνη πολλά έργα του Ελληνικού ρεπερτορίου, από κλασικά όπως οι «*Εκκλησιάζουσες*» του Αριστοφάνη έως σύγχρονα έργα νέων δημιουργών, όπως των Παλούμπη, Ηλιόπουλου, Δήμου, Στάικου, Μαυρογεωργίου.

Ένα σημαντικό μέρος της δουλειάς της Ομάδας αποτέλεσε το θέατρο «και για παιδιά και με παιδιά». Πολλές γενεές παιδιών από 5 ετών έως 17 πέρασαν από τη σκηνή του θεάτρου από το 1996 έως το 2008 και γαλουχήθηκαν στα μυστικά της εξαιρετικής αυτής τέχνης πλουτίζοντας τον εαυτό τους, αλλά και διασκεδάζοντας το κοινό των Βρυξελλών.

Η ομάδα μας συμμετείχε μέχρι σήμερα σε τέσσερα διαγωνιστικά Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου:

- Με το έργο «*Νταλικά*» της Κωστούλας Μητροπούλου στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της «καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου» (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου.
- Με το έργο «*Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;*» της Χρύσας Σπηλιώτη στο 30ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2014 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου (για δύο μέλη μας), το βραβείο Μουσικής Επένδυσης και έπαινο Σκηνοθεσίας.
- Με το έργο «*Καπνοκράτωρ*», του Ανδρέα Στάικου στο 5ο " Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Ιεράπετρας τον Οκτώβριο του 2015 και διακρίθηκε με το βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου και έπαινο Α' Γυναικείου Ρόλου.
- Με το έργο «*Η κόμισσα της φάμπρικας*», των Α.Γιαλαμά-Δ.Πρετεντέρη, στο 32ό Πανελλήνιο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Καρδίτσας τον Μάρτιο του 2016 και διακρίθηκε με τα εξής βραβεία: βραβείο Κοινού, βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου, βραβείο Β' Γυναικείου ρόλου και έπαινο ερμηνείας γυναικείου ρόλου. Η Ομάδα μας ήταν επίσης υποψήφια για το βραβείο της Καλύτερης Παράστασης και το βραβείο Μουσικής Επιμέλειας.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) *Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης*, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) *Εσωτερικές Ειδήσεις*, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) *Εκκλησιάζουσες*, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) *Νταλικά*, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Σεπτέμβριος 1987, Ζάκυνθος και Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) *Φαύστα*, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) *Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: *Ο θάνατος του Περικλέους*, του Δ.Κορομηλά και *Αίτηση σε γάμο*, του Άντον Τσέχοφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) *Θεσμοφοριάζουσες*, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) *Άντε Γεια*, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) *Ο τοπικός παράγων*, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) *Μάνα, μητέρα, μαμά*, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) *Ματίας ο Πρώτος*, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) *Το Ευδρείο*, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) *Ο κήπος με τα χελιδόνια*, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) *Ο Σμιγδαλένιος*, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) *Ο μπαμπάς ο πόλεμος*, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) *Λόγω φάτσας*, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) *Αντζελίνα η Σταχτοπούτα*, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) *Χρυσοβεργαής και Ηλιοστάτη*, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) *Μπαμπάδες με ρούμι*, των Ρέπα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) *Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος*, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) *Ο Μίδας έχει αυτιά γαιδάρου*, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) *Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι*, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) *Βαβυλωνία*, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) *Το Όνειρο του Δωδεκάμερου*, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) *Το Λουμπάγκο*, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) *Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων*, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες

- 28) **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) **Ο Γενικός Γραμματέας, του Ηλία Καπετανάκη**, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) **Το Πέναλτυ**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) **Μια συνάντηση κάπου αλλού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) **Εχθροί εξ αίματος**, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) **Ο Υπάλληλος**, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
- 39) **Desperados**, του Γιώργου Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες
- 40) **Τα λουλούδια στην κυρία και Destiny**, μονόπρακτα του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
- 41) **Οι φοιτητές**, του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες
- 42) **Φουσκοθαλασσιές**, του Δημήτρη Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες
- 43) **Αξύριστα πιγούνια**, του Γιάννη Τσίρου Ιανουάριος 2014 Βρυξέλλες και **Ποιος ανακάλυψε την Αμερική** της Χρύσας Σπηλιώτη, Ιανουάριος 2014, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2014, Καρδίτσα και Σοφάδες Καρδίτσας, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά.
- 44) **Μια τεράστια έκρηξη**, του Βασίλη Μαυρογεωργίου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2014, Βρυξέλλες
- 45) **Αλμυρός Ουρανός** του Άκη Δήμου Μάιος 2015, Βρυξέλλες και **Καπνοκράτωρ** του Ανδρέα Στάικου, Μάιος 2015, Βρυξέλλες και Οκτώβριος 2015 Ιεράπετρα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά.
- 46) **Η κόμισσα της φάμπρικας** των Α.Γιαλαμά-Κ.Πρετεντέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2015, Βρυξέλλες και Μάρτιος 2016 Μουζάκι Καρδίτσας και Καρδίτσα.
- 47) **Η ιστορία της αυτοθυσίας**, της Ομάδας του Skrow Theater, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2016, Βρυξέλλες
- 48) **Μια Κωμωδία**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2017, Βρυξέλλες.

Επικοινωνία :

Τάσος Νυχάς, τηλ. +32-2-725 05 62 (σπίτι) και +32-496 55 72 75 (κινητό)

e-mail: tasos.nychas@gmail.com

Ευχαριστίες

*Ευχαριστούμε τον πολυχώρο
«ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ» και το «NEWSVILLE»
για τη βοήθεια στην προώθηση της
παράστασης.*